

hurtigt som muligt se at faa gennemført. Jeg har set, at man har været noget ude efter den højtærede Finansminister, fordi han med Hensyn til Aldersrenten har sagt, at det Lovforslag skulde gennemføres saa hurtigt som muligt, men man skulde have Oversigt over de finansielle Forhold i det hele taget. Men det gælder sandelig alle disse Love, at det nytter ikke, vi lovgiver ud i det blaa. Vi maa vide i det Øjeblik, vi gennemfører disse og andre Love, hvor vi skal hente Pengene fra, og hvor vi kan hente dem fra. Men ellers er det aldeles afgjort, at vi fra Venstres Side i allerhøjeste Grad interesserer os for at faa disse Lovforslag — noget ændrede maaske, det skal jo nærmere undersøges — ophøjet til Lov.

Jeg vil ogsaa i denne Forbindelse nævne, at vi med Hensyn til Jordlovgivningen maa være agtpaaagivende. Det, det gælder om her, er efter min Mening, at vi nu skaber faste Rammer, at vi i det hele taget ved, hvor meget vi kan, og hvor meget vi vil anvende paa at fremme denne Lovgivning. Uden at jeg skal komme dybt ind derpaa, vil jeg dog sige, at det fjerde Lovforslag om Erhvervelse af Jord, som vi ikke fik i Fjor, maa antagelig ret hurtigt gennemføres. Det viser sig nemlig, at vi faar adskillige Henvedelser fra Egne, hvor der ikke er nogen Jord fra Len og Stamhuse og meget lidt Præstegaardsjord. Man bør have en Lov, saa at det bliver muligst at erhverve Jord paa anden Maade, f. Eks. ved et købe saadanne Arealer, som maaske hører til store Gaarde og er at faa til Købs for rimelige Priser i den kommende Tid. Der er indkommet ca. 1000 Andragender om at komme i Besiddelse af Jord til Oprettelse af selvstændige Brug, og saa vidt mig bekendt kommer vi til at raade over 5600 Tdr. Land. Man vil altsaa se, at det Areal ikke vil kunne slaa til, og at der derfor maa Overvejelser i Gang for at faa det fjerde Lovforslag gennemført, saa at man i de Egne, hvor der ingen Jord er fra Len og Stamhuse eller Præstegaarde, kan købe Jord. Jeg tror ikke, man fra nogen Side kan se med Lige gyldighed paa denne Jordlovgivning. Thi det er en Grundsætning, som gælder til evige Tider, at den bedste Garanti for Samfundets Bestaaen er, at vi gennemfører sunde sociale Reforme. Jeg tror, at Venstre med Hensyn til Jordlovgivningen har betraadt den gyldne Middelvej. Jeg synes, man kan sige til de Konservative med Hensyn til netop denne Lovgivning, at de har lidt

vanskeligt ved at finde sig til Rette, naar vi her skal ind paa et nyt Spor. Paa den anden Side vil jeg sige til de Radikale og Socialdemokraterne, at de tidt og mange Gange lovlige meget forelsker sig i en eller anden Doktrin. Paa dette Omraade er det Ekspropriationstanken, de har forelsket sig i, medens vi mener, at man kan faa tilstrækkelig Jord uden Ekspropriation, og at det da vil være at anbefale ikke at gaa til en saadan.

I denne Forbindelse, med Hensyn til de sociale Opgaver, som vil kræve meget betydelige Udgifter, maa man ogsaa tænke paa Boligsagen. Den Kommission, som er nedsat til Overvejelse af disse Forhold, vil vistnok afgive Betænkning inden Jul. Det Spørgsmaal bliver da rettet til Rigsdagen, hvad vi her vil gøre; men det er vel hævet over enhver Tvivl, at som Landet ligger i det hele taget, vil det blive nødvendigt ogsaa paa dette Omraade at yde Hjælp fra Statens Side under bestemte Forudsætninger.

Det er altsaa vor Mening, at vi alvorligt vil bestræbe os for at bøde paa de sociale Brøst i vort Samfund. Det skulde ogsaa helst medføre, at navnlig vor Ungdom forstod, at en fornuftig Økonomi ogsaa fra deres Side er af uvurderlig Betydning først og fremmest for dem selv, men ogsaa for hele vort Samfund. Uden at være Sortseer tror jeg at turde sige, at der er store Brist her. Alt for mange forøder deres store Lønninger i tidt daarlige Nydelser. Der er noget galt med Hensyn til Forholdet mellem de unges og ældres Lønninger. Nu kan det maaske være vanskeligt nok at give f. Eks. en ældre Svend paa 52 Aar mere end en ung Mand paa 22 Aar. Det er muligt, at den sidste præsterer det bedste Arbejde af de to. Men jeg tror, at man burde i allerhøjeste Grad interessere sig indenfor Fagforeningerne for dette Spørgsmaal. Vi har alle en Følelse af, at der er noget galt, at de unge tjener for meget i Forhold til Familiefor søgerne. Jeg tror, det var værd at overveje, om man ikke kunde bestemme, at f. Eks. 25 pCt. af den unges Lønning i Tiden mellem hans 16de og 25de Aar ikke maatte udbetales ham, men skulde indsættes paa en Sparekassebog og først udbetales ham i 25 Aars Alderen. Hvis det virkelig kunde gennemføres, vilde det være en Lykke ikke mindst n top for de unge, der i det Øjeblik, de skal sætte Foden under eget Bord, tidt og mange Gange ikke har det fjerneste tilbage af de store Lønninger, de har tjent. Og vi